

ZTROSKOTANÝ ČAS

RICHARD ŠUSTA

Ztroskotaný čas

Richard Šusta

© 2009, 2021 Richard Šusta, richard@susta.cz "

<https://susta.cz/Ztroskotanycas/>

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný (<http://krasnyart.eu/>)

Ilustrace v knize: Jiří Pultar"

Mapy v knize: Richard Šusta

E-kniha vyšla v září 2021

Vřelé poděkování Janu Patriku Krásnému,
který jí vytvořil novou obálku.

ISBN formátů e-knihy:

Mobi: ISBN 978-80-908132-3-6

EPUB: ISBN 978-80-908132-4-3

PDF: ISBN 978-80-908132-5-0

Původní knižní vydání: Klub Julese Vernea Praha v roce 2009

Malá knižní řada Poutník č. 56

Odpovědný redaktor: Egon Čierny

Anotace Ztroskotaného času

Buďte připraveni na zradu — zejména když jste slavným mladíkem, zasnoubeným s nejobdivovanější dívkou planety, a zdravíte se i s prezidentem.

Honzborg ztratí své nadějně vyhlídky během jediného dne. Nuceně se stává kurýrem v malé kolonii Tyatira, již se přezdívá Ztroskotaný čas, neboť se tam rozbujely středověké manýry vyostřené občanskou válkou.

Ve společnosti zlotřilého zloděje a jeho bojovné sestry čelí zákeřným útokům a temným úskokům, ale tu největší proradnost nese sám ukrytou v záhadné zásilce.

~~~

Děj využívá prostředí knihy Vlákna hyperčasu, ale vytváří novou originální zápletku a zmiňuje vše podstatné k pochopení souvislostí.

Ilustrace na obálce kombinuje dvě scény z příběhu. Spodní část zachycuje zlé intriky v Tyatiře, jejíž tropické podnebí přeje sporému odění a místní poměry zas záluďným léčkám. Kosmická loď nahoře bude zničena o několik dnů později a promění se v nejkrásnější vrak známého vesmíru.

E-kniha obsahuje příběh rozšířený o pozdní nápady, které se kdysi nestihly zakomponovat do tištěné verze.

~~~

Mapy: Kopie pěti vnitřních map se též nacházejí ve formátu A4 vhodném k tisku na:

<https://susta.cz/ZtroskotanyCas/Mapy.pdf>

ZTROSKOTANÝ PROLOG

Změna mnoha osudů se blížila mrazivou prázdnotou vesmíru. Její černý porézní povrch pohlcovao kosmický prach, světlo i radarové vlny, a propůjčoval jí vzhled obří brambory spálené na uhel. Takové se zahazují do tmy, daleko od všech smyslů, aby nerušily hřejivou pohodu, a jejich náhodní objevitelé pocítí leda úlevu, když se s nimi zdárně minou.

Za pět minut doletí návštěvnice k Trečce, jediné obydlené planetě ve hvězdné soustavě Stephan Trekins. Přinese zradu tak temnou, že i nejotřelejší duše se zachvějí. Zneklidní zdejší mírumilovnou společnost, přivyklou na četné hurikány, dusivě horké dny, kyselou vodu přesycenou minerály a krystalické scenérie bez života. Nejbližší lesy rostly na planetě Zemi, vzdálené odtud čtyři dny letu.

~~~

Elitní voják Abbu Bubbu se krčil v malé průzkumné orbitě, kroužící kolem Trečky, a zabíjel nekonečnou nudu házením kostí. Sledoval, jak jejich vybělené kousky dopadají na displej lokátoru a převalují se mezi zářícími tečkami satelitů, orbitálních stanic a ojedinělých stop meteoritů. Oživovaly jednotvárný obraz, ale nezaháněly dotěrné myšlenky. Teď dokonce vytvořily něco podobného torzu mumie, s níž šaman jeho afrického kmene vyvolával démony.

„Štěstěna mlčí,“ posteskl si Abbu. Bohové předků se na něho určitě rozzlobili, že se marnivě zpronevěřil svému původu, když si před měsícem zaplatil hříšně drahé genetické přebarvení kůže na bronzový odstín a vlasů do podmanivého mahagonu.

„Štěstí ti vyteklo u těch d'áblic. Tvrdě po nás vyjely,“ zmínil jeho kamarád Jackit Yson důvod, proč se oba tísní v pilotní kabině. Podlehli svodům dvou sester, šestnáctiletých pasažérek hyperlodi, a hloupě se nechali přistihnout jejich matkou.

„Gardebába kočiček se vztekala, že sama zůstala plonková,“ vzpomínal Abbu na ukřičené zakončení krátkého večera, zahájeného

zdvojeným vzrušením s jednovaječnými dvojčaty s tvářemi andílků a divokostí bakchantek.

„Radši tady než s tou zombií,“ zahleděl se Jackit kysele na boční 3D projektor, který ukazoval reportáž z banketu na Trečce. Další zostření trestu. Mohli se závistivě dívat, jak si jejich kolegové, přidělení k ostraze hostů, užívají pochutin a přízně hostesek. A žádných upejpalek stranicích se vojáků. Všechny pracovaly pro bohatou KosmoFlotilu, monopolní vesmírnou dopravní společnost, a věděly, že nebezpeční elitáci si váží žen víc než obyčejní kluci.

„Kaskadérka,“ ukázal Abbu na vysokou kudrnatou hostesku, která se na moment zapomněla. Poklepala na rameno urostlému mladíkovi ve smokingu, který doprovázel štíhlou rusovlásku, nejhezčí dívku večera a nejspíš i celé Trečky. Nějak nepostřehla, že objekt jejího zájmu se právě baví se senátorkou Jehudovou a prezidentem planety. Když se otočil, s úsměvem mu nabídl šampaňské a přitom ještě zablikala rozkošnými růžovými růžky, které měla implantované na krajích čela.

Dva přihlížející šéfové KosmoFlotily se pohnuli, aby napomenuli slečnu, avšak zbytečně. Mladík ji pozdravil mihotavým světlem svých modrých růžků, políbil ji na tvář a vzal si od ní sklenici bublinek. Jeho překrásná společnice nenosila implantáty. Dotkla se hostesky také svými rty, sice výrazně studenějším pohybem, avšak pořád přátelským. Poté následovalo představování senátorce i prezidentovi, podávání rukou, úsměvy a fráze.

„Není to náš kámoš Honzborg?“ otáčel Jackit 3D obraz, aby viděl do tváří aktérů. „Ta super kočka vedle něho je tutově modelka Maureen Griffinová, neteř senátorky Jehudové. V hostesce tuším Francesku Craigovou. Její táta zachránil Maureen u Tabulové hory před zasypaním.“

„Náš kámoš si pořídil nové decentní růžky, lépe jdoucí ke kvádru,“ užasl Abbu. „Vyšvihl se,“ ocenil uznale jejich společného známého. „A jeho Maureen vypsěla a nebezpečně moc zkrásněla...“

Nedořekl. Zazněly už fanfáry ohlašující ukázkou bublinkové sítě, hlavního bodu večera. Abbu schoval své věštecké kosti do váčku a zno-

vu se soustředil na lokátor.

Jackit se otočil zpět k řízení. Ještě dvě hodiny služby! A pak budou paběrkovat. Jiní si zaberou všechna zajímavější děvčata.

Obraz na projektoru se teď rychle měnil. Záběry obchodního zástupce firmy SuperMirror se střídaly s pohledy na opěvovaný produkt, gigantickou síť roztaženou na stacionární oběžné dráze Trečky.

Stovky miniaturních robotků lezly po lankách sítě a zaplňovaly její oka bublinkovitými blánami tvořenými ze stříbřité kapaliny. Ty odrážely většinu záření Trekinse a pohlcovaly akorát tolik tepla, aby zůstaly tekuté. Pletivo obří pavučiny se měnilo v parabolické zrcadlo.

Reportáž přinášela občasně prostříhy na pustý ledový masiv poblíž pólu Trečky. Odrazná plocha na oběžné dráze vytvořila nové slunce, které tavilo království věčného mrazu a bystřinami vroucí vody rozřezávalo miliony let staré ledovcové hradby.

Politici zachovávali nezúčastněné výrazy, avšak četní zástupci těžařských firem nadšeně halekali a hypnoticky sledovali obnažující se skalní masivy. Pod nimi se ukrývalo obří ložisko minerálního oleje, významného exportního artiklu planety.

„Sít' sníží náklady na těžbu dole, ale kolik stojí její údržba? Co když meteority poškodí zrcadlo?“ namítl jeden zavalitý těžař.

„Skládá se hlavně z bublinek,“ vysvětloval obchodní zástupce se sebejistým úsměvem. „Pokud nějaká blanka praskne, robotci...“ Zalapal po dechu. Třetina sítě náhle zmizela, jako kdyby do ní pláclo zlostné dítě. „Což hned předvedeme...“ vykoktal pohotově. „Simulované částečné zhroucení bude rychle...“

Reportáž se přerušila. Na bočním projektoru orbity se objevil rozrušený generál Affa Biancome, vrchní velitel elitáků. „*Mizerní děvkaři, vy tam chrápete! Tohle muselo proletět kolem vás.*“

„Pane, lokátor nic nezaznamenal!“ bránil se Abbu.

Generál neodpověděl, jeho obraz se ztratil. Vystřídal ho varovný ježek sirény bojového poplachu. Elitáci se soukali do vakuových skafandrů, i v těsném prostoru zvládli nasazení výstroje za předepsaných deset

vteřin. Víc stejně nedostali.

Sotva se připoutali, už se spustily motory a jejich průzkumná loď se změnila v dálkově řízenou hračku. Kdesi pracovaly desítky výkonných expertů, analyzovaly veškeré dostupné údaje, propočítávaly pravděpodobnou dráhu neviditelného tělesa a prováděly pokusy o jeho zaměření.

Orbita divoce akcelerovala a přecházela na trajektorii kolmou k rovině ekliptiky. Tajemný vetřelec se sem vkradl z hodně podezřelého směru, mimo obvyklé dráhy meteoritů.

Elitáci se nemohli vůbec hýbat. Trpěli ve svěrací kazajce zrychlení a skafandry jim bolestivě svíraly nohy a břicha, aby udržely průtok krve mozkem.

„*Brzy jste u toho,*“ ozvalo se lakonické oznámení z navigačního centra. Ve světle Trekinse se ukázal vzdálený stín. Počítače je ostrým oblokem naváděly na jakýsi černý patvar.

„Letíme na to!“ řval Bubbu do komunikátorů, zatímco Jackit se marně snažil převzít ruční řízení.

„*Je to dál, splašenci...*“ poznamenal navigátor.

„Jen od tebe! My už to vidíme, slepoune!“ Jackit zoufale bušil do zablokovaného pilotního panelu.

Dvoje lidské oči se jen vyděšeně dívaly na hrbolaté temné těleso, které se k nim blížilo. Zbývající půl vteřina do nárazu se měnila ve zpomalující se čas, touhu odvrátit neodvratné. Vyplňovala ji beznadějí a vztek na automatiku. Poté zaduněla temná rána, ze všech stran sršely jiskry, skřípal kov a syčela dekomprese.

~~~

Finský elitní expert Norman Erbaen tiše zuřil. Proklínal neschopné pitomce z navigačního centra. Naváděli loď na neviditelný objekt v plně automatickém režimu! Narazila na něj relativně malou rychlostí, takže její pasažéři přežili, ale tajemné těleso se roztříštilo na tisíce úlomků, z nichž se nedalo nic vyčíst o jeho původu. Nepoškozený zůstal jedině metr a půl dlouhý kus ve tvaru vejce, nejspíš hlavní náklad.

Erbaen se rozzuřil ještě víc, když dostal rozkaz k jeho okamžitému výzkumu. Znal předpisy. Pokud artefakt obsahuje záludný biologický materiál, bude nařízeno spálení jak zkoumaného předmětu, tak celé laboratoře, a možná i vědeckého týmu. Země si pořád pamatovala saleko, děsivou ekologickou katastrofu vyvolanou mutací virů, z níž se dodnes nevzpamatovala. Nestála o začátek dalšího masového odlidňování.

Naštěstí přístroje nic nebezpečného nenašly. Hmota předmětu připomínala gumu plnou podivných přísad, avšak pevnou a mimořádně pružnou. Ochránila by i křehkou skleničku při pádu z troposféry.

Erbaenovi asistenti ji loupali za neustálých analýz složení a po třech hodinách z ní vyřezali tři těžké, lesklé válce, zhruba o velikosti ručních hasicích přístrojů. Některé končily uzávěry podobnými bajonetovým rychlospojčím.

„Mimozemský návod!“ vyhrkl mladý asistent nadšeně, když ve zbytcích hmoty narazil na zlatou destičku.

„Dohady si nechte pro autory sci-fi!“ okřikl ho Erbaen. „Čím podporujete svou unáhlenou hypotézu?“

„Jsou tu kresby rukou se šesti prsty,“ ukázal mladík pětici piktogramů naznačujících montážní postup: spojit všechny tři díly v jeden dlouhý kus, ten postavit do středu jakési paraboly a velkým kladivem zatlouci co nejhloběji.

„Šestiprstou packu nakreslí každé dítě,“ upozornil ho Erbaen. „Materiál a provedení?“

„Obyčejné zlato, jen neobvyklé příměsi,“ znejistěl asistent. „Rytina byla vyrobená nezvyklou technikou, ale i ta by se dala napodobit,“ začal uvažovat už vědecktěji. „Uměli bychom syntetizovat i tu hmotu podobnou gumě, i když hodně draze.“

„Správně. Zatím jsme nenašli nic, co by podpořilo domněnku o mimozemském původu. Ale taky ani nic, co by ji vyvracelo...“ komentoval Erbaen první výsledky analýzy.

Válce měly silné stěny z tvrdé astroplatiny, schopné vysokého radičního stínění. Pokud se někde ukrývalo ošklivé překvapení, chránily ho

bytelné kovové hradby, které dokázaly vzdorovat kosmickému záření. Neutronové analyzátoři by jimi pronikly, ale tady chyběly.

„Poslat změřená data a doporučit převezení do lépe vybavených pozemských laboratoří,“ nařídil expert. „Vyčkáme na odpověď.“

S přibývajícím věkem v něm převažovala opatrnost nad ochotou riskovat. Ať si válců užije někdo jiný!

Čekal pak skoro čtyřicet hodin. Jeho asistenti využili čas ke katalogizování a dodatečným analýzám, jimiž se nic nového nezjistilo.

Poté přišlo překvapivé sdělení: „*Detekce pozitivní. Jde o náhradní díly pro cizí vysílač v Tyatire popsány v raportu TS-KF-0576/Trekins.*“

Erbaen se mračil. Nesnášel tuhle záhadnou součást zdejšího hvězdného systému, v níž se ukrývali tajemní tvorové nazývaní vlákna hyperčasu, neboť připomínali tenká vlákna a neustále se rychle teleportovali mezi blízkými body prostoru, čímž vytvářeli iluzi přítomnosti tisíce očí.

Před třemi lety řídil lov jednoho z nich. Jeho geniální plán překazili dva chovatelé gešterů, Honzborg a Maureen. Nákladná akce selhala a poté padla i její organizátorka: militantní lobby uvnitř KosmoFlotily.

Do vedení mamutí společnosti se prodrali mírotvorci plní ideálů a lidumilných keců. Vojenské výzkumy se omezovaly a experti ztráceli svá lukrativní místa. I Erbaen se musel spokojit s nezajímavou prací šéfa laborantů na hyperlodi *Píseň hvězd*.

„*Postaráte se o doručení dílů,*“ promítl se 3D obraz slizké tváře generála Biancomeho, povýšeného novou mírovou lobby. „*Prý jste náš nejlepší znalec Tyatiry. Máte šanci dokázat to.*“

„Konečně se obnovil její výzkum!“ zajásal Erbaen.

„*Nedělejte si naděje. Tenhle darmožrout peněz byl ukončen před třemi roky. A definitivně!*“

„V tom případě nechápu,“ mračil se expert.

„*Rada KosmoFlotily pouze usoudila, že vědátoři by svými marnými analýzami akorát zničili nález, aniž by cokoli zjistili. Ostatně jako vždy. Pošle se raději na pomoc lidem, kteří uvízli v Tyatire.*“

„Tyatira má přívětivé leda podnebí, nic víc,“ přemýšlel Erbaen na-

hlas. „Nadává se jí Ztroskotaný čas, neboť její společenské uspořádání havarovalo na směsici neolitu a středověku. Civilisté v něm daleko nedojdou,“ zdůraznil, čímž preventivně vyloučil sám sebe. Netoužil shořet na vzdáleném bitevním poli plném zrad a zrůdností.

„A náklad potřebuje tři dobrovolníky,“ zabručel a významně pohlédl na podezřelé válce. Každý vážil přes deset kilo.

„Přidělím vám tedy ty děvkaře, kteří chrápali, když to proletělo kolem nich. Bude jim velet kaprál Ming.“

„Onen nepolepšitelný rváč, který momentálně sedí v cele na přídi za napadení seržanta?“

„Dáme mu šanci, aby uplatnil svou bojovnost.“

„Vstupy do Tyatiry už zakazuje zákon, který vláda Trečky nedávno přijala. Naštěstí policie ještě neobjevila naši přechodovou jeskyni...“

„A tak ji ujistíme, že nic takového nemáme. Najmeme si převaděče. Získejte chovatele geštěrů Honzborga. Chodí do Tyatiry načerno a kamarádí s těmi ospalci. Bude to vypadat věrohodně.“

„Ten? Už jsme zprovoznili pohádkové bublinkové zrcadlo a chybí jen Sněhurka a trpaslíci,“ podivil se Erbaen zvláštní shodě okolností.

„Zatím nevidím důvod k nasazení těch kreatur,“ odsekl generál. „Dejte se do práce, znalče. A poklusem. Nechci dlouho kroužit kolem zdejšího zapadákov.“

Když se jeho obraz vytratil, nejlepší expert na Tyatiru kmital dle rozkazu, ale ne svýma nohama, jen prsty. Skoro hodinu s nimi bubnoval na stůl a spojoval si všechna fakta, která sesbíral za léta zkoumání divného světa a vláken hyperčasu. Znovu pročítal zprávy doručené z Tyatiry.

Pak mu to náhle došlo! Už věděl, co jeho asistenti vyřezali z gumového vejce. Pohlédl na laboratorní stůl a rozechvěl se zimnicí. Nervózně vytáhl ze skřínky pětilitrovou prachovnici, v níž schovával vodku. Ruce se mu tak třásly nervozitou tak, že raději nepoužil sklenici. Přímo z láhve si pořádně lóknul vzácné vzpomínky na domov.

TAJUPLNÁ TYATIRA

Honzborg se točil v divokých piruetách a odstředivou silou vypouštěl tenká vlákna z masivních kovových náramků navlečených na obou zápěstích. Svítil si jen svými růžky, přepnutými na mihotavé záblesky, a v jejich modravé záři se míhal jako přízrak po tanečním sále svého vlastního podniku Tajuplná Tyatira, zařízeného ve stylu zakázaného světa. Kroužil kolem malého jezírka zdobeného drahokamy, jejichž odlesky dotvářely dojem zuřivého boje v surrealistické jeskyni klenotů. Měla okouzlit své první hosty již pozitří, ale nejspíš se jich nedočká.

„Úřední zloduši! Debilní zákony!“ srážel prázdné plechovky rozestavené na umělých stalagmitech. Každou ránou zasáhl. Poslední dobou získal slušný cvik v ovládání záludné zbraně, show pro klienty.

Litoval jen, že stejně tak mrštně neumí smést i otravnou pavučinu překážek bránících mu otevřít Tajuplnou Tyatiru. Sotva splnil jedny šílenosti, kancelářské hlušiny si obratem vymyslely další pitomosti, či změnil ty předešlé.

Geštěr Hvězdoš, jediný svědek jeho hněvu, oceňoval úspěšné zásahy lidského odpadu pochvalnými kníknutími. Někdy sice dával najevo, že jeho druh se svým umem pořád nevyrovná šílené teroristce Oriou, která zahynula pod Tabulovou horou a proslavila se používáním podobné zbraně. Nicméně naznačoval veselým máváním svého metrového ocasu, že se právě našel její důstojný protivník.

~~~

Honzborg kdysi toužil po kariéře pilota kosmické hyperlodi, ale letěl na ní jen jako pasažér, když před třemi roky získal zpáteční letenku ze Země na planetu Trečka, na které se nečekaně sblížil s Maureen Griffi-novou, chovatelkou Novy, velmi vzácné šedé geštěrice, a s jejím zvířecím druhem Hvězdošem.

Geštěři vznikli v pozemských genetických laboratořích na oživení kamenných pustin Trečky. Inženýři zrekonstruovali dávno vyhynulé kamenožravé tvory podobné ještěrkám, zhruba o velikosti kocourů, kteří

snášeli slabší kyseliny a vydrželi mnoho dnů bez přísunu bílkovin. K jídlu jim většinou stačily pouhé minerály.

Vnímali však lidské pocity a myšlenky, s čímž se vůbec nepočítalo. Nakonec se nevyhovělo opatrnickým návrhům, že se mají opět navrátit mezi zaniklé druhy, ale jejich chov se povolil výhradně na Trečce.

Hvězdoš a Nova se narodili už na ní jako potomci dovezených geštěrů. Získali sotva poloviční velikost svých rodičů a nezdědili ani jejich zářivé barvy, ale těla jim kryla maskovací kamenná šed'. I v dalších směrech byli lépe adaptovaní na místní podmínky.

Honzborgova turistická cesta se proměnila v trvalý pobyt právě kvůli Hvězdošovi, Maureen a Nově. Před třemi lety společně zachránili tisíce lidí před zasypaním v jeskyni pod Tabulovou horou a získali si takovou popularitu, že se zdravili i s prezidentem. Mladý hrdina se nevrátil na Zemi. Vyměnil své sny o pilotování hyperlodě za geštěrovo přátelství a náruč nejobdivovanější dívky planety. Jeho Maureen zas dovedně využila nabytou slávu v modelingu.

Honzborg pocházel ze sociálně slabé rodiny a nechtěl se stát klukem vydržovaným slušně vydělávající ženou. Sotva dosáhl plnoletosti a odmaturoval na Vyšší geštěřské, zakoupil vhodnou jeskyni nedaleko hlavního města Orbu a budoval v ní restauraci Tajuplná Tyatira. Se střídavým štěstím.

Vláda Trečky vyslyšela před půl rokem návrh vlivné senátorky Jehudové. Zakázala návštěvy nebezpečného světa a dala uzavřít známé přechody. Honzborg chápal smysl zákona. Nesouhlasil jen s tím, že se nepovolovaly výjimky, a tak riskoval vězení při každém výletu pro potřebné drahokamy.

Nové nařízení mu pomohlo ale jinak. Zájem lidí o zapovězený svět se závratně zvýšil a místa v Tajuplné Tyatiře byla zamluvená na dva měsíce dopředu už dlouho před jejím plánovaným otevřením.

~~~

Unavený Honzborg skončil bojovou relaxací, dnes krajně nutné uklidnění.

„Zamotal ses do pěkný patálie, ty bláznivej kaskadére,“ vynadal sám sobě větou, kterou mu často opakovala Maureen.

„Kdybych si to ale nezkusil, nevážil bych si chviliek volna,“ omlouval sám sebe.

Už rok pracoval jak šílenec sedm dnů v týdnu a potřeboval delší dovolenou, ale napřed musel otevřít svůj podnik, aby získal prostředky na splacení půjček, které rostly na úrocích stejně tak nemilosrdně jako počty dokumentů, jimiž sytil věčně nespokojené úřady.

Nejraději by se ochladil v jezírku, ale nemělo dosud zapojené vodní filtry. Zdobily ho sice pravé krystaly donesené z Tyatiry, avšak bez léčivých vlastností. Uměly leda zářit hypnotickým nádechem a dobře vtahovaly návštěvníky do zapovězeného kouzla světa, o němž se vědělo hodně málo. Všichni šťastní navrátilci viděli leda začátky přechodových tunelů. Troufalejší zvědavci mizeli beze stop.

„Kvůli tvým zubům se nevykoupu. Zabránils mi donést sem cokoli lepšího,“ vyčetl Honzborg svému mazlíčkovi, dost umíněnému v otázce drahokamů, stejně jako ostatní jeho druhu.

Kamenožraví geštěři nelibě nesli plenění svých pochutin permoníky, místními hledači pokladů, a nedovolili rabování skvostů ani svým chovatelům. Pokud jim někdy chlubivě ukázali své tyatirské krystalické spížírny, zuřivě tam bránili všechny lahůdky, mezi něž řadili i cenné léčivé krystaly.

„Mám kvůli tobě dluhy, ty zmlsanče,“ pokáral Honzborg znovu Hvězdoše. „Žebráci chodí pěšky,“ udělal pár provokativních kroků. Ihned uslyšel několikere prosebné kníknutí. Podlehl. Nechal krátkonohé zvíře naskočit na své rameno a společně opustili taneční sál podniku, obkroužený výklenky s virtuálními záclonkami pro diskrétní schůzky.

~~~

Unavený Honzborg vypnul své růžky a vzkřísil se v horké sprše. Poté mátožným krokem zamířil do kanceláře svého účetního Maurice Craiga.

„Tak půjčí nám někdo?“ zeptal se hned ve dveřích.

„Banky chtějí napřed nové posudky od jeskynních statiků. To je tak na měsíc,“ nepotěšil ho Maurice.

„Mezitím nám shnijí koupené zásoby! Hosté se u nás mohou přecpat lahůdkami, že nevstanou od stolu, a zhlúkat se, až budou mít chlupatý prsty,“ kopl Honzborg do židle. „A úřady si na poslední chvíli vymyslí kauci pro případ zhroucení jeskyně?“

„Příkládali jsme ji už ke stavebnímu povolení, ty zvětralá hlavo,“ připomněl mu Maurice. „Ministerstvo zdravotnictví tehdy žádalo jen minimum. Deset tisíc. Dnes zvýšilo až na strop. Na půl milionu džífů.“

„Můžeme se odvolat?“ hledal Honzborg způsob, jak odložit nepřijemnou platbu ve výši téměř devět a půl milionu euro.

„Ne. Ten zákon je příšerná slátanina narychlo přijatá před třemi roky po Tabulové hoře. Dá se vyložit všelijak. I takhle zlomyslně.“

„Naznačili aspoň, kolik by vzali?“ zašklebil se hořce. Bytostně nenašel úplatky, ale už zjistil, že s finančními dravci musí mluvit jejich řečí, jinak mu nasupeně schroustají i morek v kostech.

„Inspektoři vypadali dost nepřístupně,“ zavrtěl Maurice hlavou. „V pozadí tuším někoho vlivného. Buď bratra senátora Malose, nebo vdovu Hartovou.“

„Jsou k zblití stejně jako ty karcinogenní poukázky na špitál, co servírují ve svých putykových řetězcích,“ zabručel majitel firmy otráveně. Konkurence opět zaútočila, ukrytá za štíty šanonů kancelářských hlušín. Ostatně jako pokaždé.

„No, a přes doktory vede cesta na ministerstvo.“

„Přinesu velkou krvavou oběť. Zajdu se dobrovolně nechat rozčtvrtit. Na konferenčním stolku senátorky Jehudové, pichlavé tetky mé nastávající,“ zatvářil se bolestně jako skutečný odsouzenec. „Až mne umoří, možná roztrhá stejně tak nemilosrdně i ministerstvo.“

„Venku na tebe čekají starší manželé. Zvědaví turisté,“ oznámil Maurice. „Trochu jsem je tady provedl. Slíbili, že tě odvezou do města.“

„Jsi dokonalý, podobně jako tvá sestřenice,“ nešetřil Honzborg uznáním.

Kamarádka Francesca ho před rokem umluvila, aby zaměstnal jejího vzdáleného bratrance Maurice, prý poctivého a svědomitého mladíka. Měla pravdu. Její příbuzný sice postrádal zkušenosti, ale rychle je získal a dobré vlastnosti mu zůstaly.

„Jsem zvědavý, co mi Jehudka dnes omlátí o rohy,“ zívá Honzborg. „Usnu vždycky jak po knockoutu po těch jejích ježibabích promluvách do duše.“

Do boční kapsy batohu strčil komunikační insérvr, pojítko kombinované s individuálním síťovým serverem. Oblékl si novou pevnou přiléhavou kombinézu z mikrovláken, zvanou micleo, která se považovala za jakousi neoficiální uniformu chovatelů geštěrů. Její barva se volila podle tónu svěřence a šedý Hvězdošův odstín předurčil stříbřité micleo.

Naložil svého čtyřnohého přítele na rameno a zamířil na parkoviště. V půli cesty se však otočil a vrátil se pro kroužky Oriou, za což si vysloužil geštěrovo pichlavé sykání, naznačující něco o počínajících zvětralinách na mozku.

„Vím, že Jehudka neocení mnou zbraň,“ zareagoval na Hvězdošovo popichování. „Mám jen kroužky rád u sebe. Jsou ryze mechanické. Vymyslel jsem je tak, aby fungovaly dokonce i v Tyatiře!“ zdůraznil ješitně.

~~~

Manželé Judita a Izák Janotovi přiletěli v gravitaplánu z půjčovny, přeplněném kempinkovými nesmysly, jaké se dávají turistům jako bezplatný přídatek, aby získali dojem výhodného pronájmu.

„Uložím vám batůžek pod své sedadlo, abyste se s geštěrem vešli dozadu,“ navrhla Janotová. Honzborg jí podal své zavazadlo a vtěsnil se s Hvězdošem vedle vaku s nafukovacím člunem, určitě nevybaleným, jinak by výletníci nevypadali tak suše.

„Jak jde podnikání?“ otázal se zdvořile Janota, sotva odstartoval. „Mám také restauraci.“

„Normálka. Konkurence na mě útočí přes úřady,“ pokusil se Honzborg o úsměv, dost křečovitý. „Teď vyrukovala s nečekaným zvy-

šením kauce.“

„Váš účetní něco zmínil,“ přikývla paní. „Pan Haken pomůže. Je vaším velkým obdivovatelem.“ Usmála se a dodala: „Máme pozvání na jeho soukromý večírek, pro vás a pro slečnu Maureen Griffínovou. Dnes večer, hotel Zlatý geštěr,“ jmenovala nejluxusnější podnik v hlavním městě Orbu.

„Můžete mi podat insérvr? Je v boční kapse mého batohu,“ poprosil Honzborg. Maureen bude určitě nadšená. A hodně překvapená! Po dlouhé době dorazí její milovaný domů už před půlnocí.

Janotová mu ochotně vyhověla. Zkusil zavolat své dívce, ale marně, vůbec nedostal spojení. Vypadalo to, že má dokonale vybité zdroje.

„Mohu si půjčit váš přístroj?“ požádal.

„Nemůžeme sloužit. Jsme na dovolené. Svě komunikační pronásledovatele jsme nechali v hotelu. Ve voze je jen nouzový vysílač,“ rozesmál se Janota. „Musíte vydržet. Za dvacet minut jsme v Orbu.“

Honzborg s povzdechem zavzpomínal na své staré implantáty rohů, které byly vybaveny záplavou funkcí, včetně spojovacích služeb. Žel, pobyty v Tyatiře, kam rád chodil, neprosplávaly složitější elektronice. Raději prodal své drahé implantáty, dokud ještě fungovaly, čímž získal i nutný kapitál do začátku. Nechal si implantovat optické růžky, sice primitivnější, ale zato navržené tak, aby fungovaly i v Tyatiře. Byly však chvíle, kdy hořce litoval, že se připravil o špičkové pomocníky.

„Jste hrdina Tabulové hory,“ zavedla Janotová řeč na běžné téma, které zajímalo turisty.

„Já, moje dívka Maureen Griffínová a naši geštěři Hvězdoš a Nova jsme jen vyřídili teroristku Oriou a poté aktivovali havarijní vypínač palivových článků. Do spadlých plechů ve východu z jeskyně přestalo probíjet vysoké napětí a lidé mohli utéct.“

Pohládl šupinky jednoho z hlavních aktérů.

„Větší zásluhy mají Rievan Efer, hrdina dávné Marťanské války,“ zdůraznil. „Albert Wehdia, plukovník KosmoFlotily. Oba zahynuli při výbuchu plynu.“

Podrobnosti dodával až při dalších otázkách. Samozřejmě, že následovaly. Barvitě líčil události, ale nikoli všechny. Jisté detaily nechával vždy bezpečně zamčené v trezoru své paměti. Neřekl je ani Maureen, aby neohrozil její život.

Během vyprávění si pochvaloval, že vzal s sebou kroužky Oriou. Předvede je svému obdivovateli Hakenovi. Možná od něho získá půjčku a vyhne se pokořující rozmluvě se senátorkou.

Jehudová totiž zaujímala druhé místo v seznamu jeho úhlavních nepřátel. Kdysi trůnila na přední pozici, ale o své prvenství přišla u Tabulové hory. Tam ji předběhla KosmoFlotila.

INFORMACE ZA BILION EURO

Cibulovou souš protkávaly řetězce temně žlutých hor, jejichž slupkovité tvary se této skalnaté pustině postaraly o jméno. Na Zemi by se pokládala za větší ostrov, ale jednodušší mořské hladiny Trečky nenarušovaly pevninské bloky, jen desetitisíce souší.

Finský expert Norman Erbaen kroužil s malou dvoumístnou orbitou nad jižním cibulovým pobřežím a podezíravě zkoumal nevelkou zátoku, vzbuzující dojem záseku obří sekery do strmé hradby pobřežních útesů.

„Říkal něco o baráku...“ upíral oči na projekci mapy.

Reliéf terénu se shodoval, jen stavení nikde neviděl. Už chtěl vytáhnout insérvr, vtom spatřil mávající postavu mezi skalami, z výšky připomínající mušku marně se snažící vzlétnout.

„Žádná hacienda,“ vzdychl. „Žije v jeskyni, ten prolhaný troglodyt.“

Neriskoval let do nitra úzké zátoky a přistál před ní, na širší kamenité planině pod útesy. Vypnul motory a aktivoval výstrahu před hurikány. Družice sice nehlásily žádnou blízkou pohromu, ale místní počasí se střídalo ještě rychleji než reklamní šoty před večerním zpravodajstvím.

„Dlouho neviděl tebe, ty stará *suká!*“ hulákal zdálky bývalý elitní zpravodaj Fjodor Kozlov.

Vždy mluvil lámaně s ruským přízvukem. A úmyslně. Chybná výslovnost tvořila součást jeho mistrovského převleku dobromyslného trouby. Tvrdil, že ji nemůže pouze švindlovat. Telepaté by prý poznali podfuk. Když doopravdy žvatlá i myslí jako zaostalec, oklame každého.

„Ty vypadat furt oukej!“ vítal Rus svého hosta vlídným úsměvem.

„Ty taky, mazaný šibale!“ zalhal Erbaen a snažil se nedávat najevo zděšení nad zbědovaným stavem svého letitého spolupracovníka, který se už hrbil ve stylu čekatele na infarkt. Jeho kulatá, dobromyslná tvář, dříve vyhlížející tak mladě, zestárla za poslední tři roky o dvacet let. Hyzdily ji váčky pod očima a narudlý, nateklý nos.

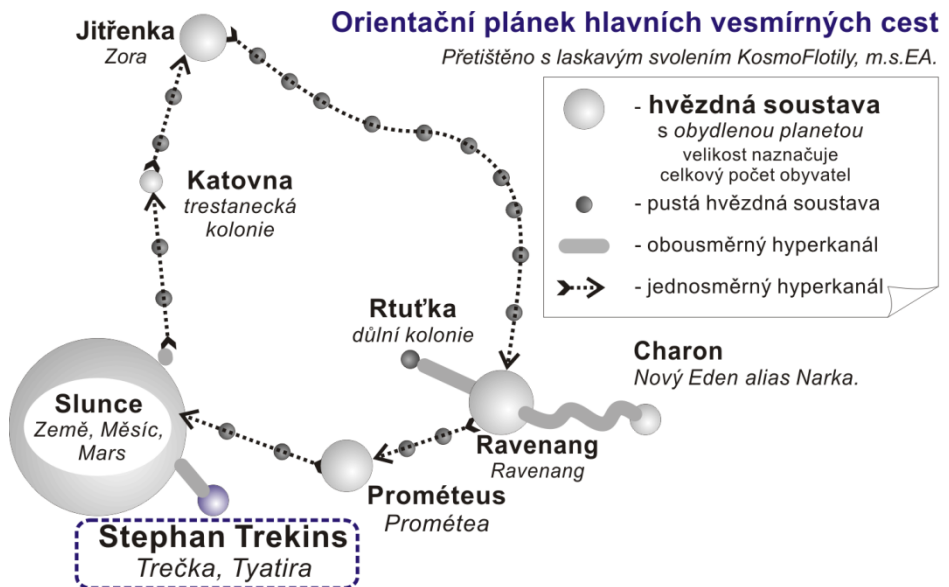
„Kecá moc!“ nenechal se Kozlov ošidit. Vždy přesně uhádl mínění druhých. „Tady kamna život.“

„Jo, padesát jedna ve stínu,“ podíval se Fin na displej svého insérvu. Interní klimatizace jeho kombinézy běžela na plný výkon, ale i tak ho štípaly potůčky potu jako březové metličky pravé finské sauny.

„Pojď do nitra, tam *cholodno*,“ zamířil Rus ke svému medvědímu doupěti na konci zálivu, kde se usídlil po propuštění od KosmoFlotily.

Erbaen prolezl širokým, nízkým vchodem do suché pískovcové jeskyně, uměle rozšířené několika bočními výklenky, do nichž byly zapuštěny masivní kovové skříně, dovezené ze zrušené kasárny. Jejich nový majitel se ani neobtěžoval odstranit staré identifikační hologramy. Nechal je i na třech židlích, odřeném stole a vojenské palandě jako třpytivé ozdoby. O větrání doupěte se staraly úzké průduchy vyražené do stropu, v nich vedla také optická vlákna, zakončená zářiči ve tvaru svíček. Svým slabým, nažloutlým světlem rozjasňovaly leda střed brlohu. Jeho kouty mizely v houstnoucím šeru.

Erbaen se nedokázal ubránit vtíravému dojmu, že se právě ocitl v nějakém tajném partyzánském bunkru, čemuž napovídala i velká mapa hlavních kosmických cest, která na desce stolu sloužila za ubrus.

Uvnitř klesla teplota na dvacet devět stupňů Celsia, které jeho kombinéza už zvládala. S úlevou se posadil a vytáhl ze svého batohu termosku se studenou vodou. Vypil půlku, zbytkem si omyl zpocený obličej, a pak vybalil dárek.

„Přinesl jsem ti varioplastelínu,“ položil šedý váleček do místa, kde ubrusová mapa ukazovala soustavu Trekins.

Odlomil z něho kus a vytvaroval z ní kroužek. „Asi za minutu ztuhne na pevnost hodně tvrdé gumy.“

„To tmel?“ pohlédl Rus na nevzhlednou hmotu podobnou jílu.

„Lze ho i recyklovat,“ vysvětlil Erbaen. „Když vymodelovaný předmět povaríš, varioplastelína zase změkne a můžeš jí dát jiný tvar.“

Zmáčkkl kroužek, už hezky pevný a nepoddajný stejně jako policejní obušek, a hodil svůj výtvar na trestaneckou kolonii Katovna.

„Špatná na vše horké,“ vrtěl Kozlov hlavou.

„Varioplastelína je však perfektní na opravu studených věcí. Tady nahradí spoustu dílů. To je jasný, né? Vyvinuli ji pro kosmické stanice.“

„Na člun se hodit,“ pokrčil Rus rameny. „Teď zas já.“

Z bočního výklenku přinesl dvoulitrovou kovovou láhev opatřenou výrazným piktogramem žiraviny.

„Čistidlo!“ otevřel její vršek a ukápl páchnoucí tekutinu na Rave-nang, hlavní sídlo KosmoFlotily. Nádobu opět zavřel, otočil hrdlem dolů a odšrouboval skrytý uzávěr na jejím dně. Z poličky vzal dvě sklenice a nalil do nich čistou tekutinu.

„Mé dílo!“ pochlubil se. „Prozit!“

Erbaen napřed čuchnul ke skleničce, poté si opatrně srknul. Vodka. A docela ucházející.

„Super kvalita,“ šklebil se Rus obavám svého hosta. „Žádná metylalkohol. Syntetizoval na molekulární koloně.“

Hodil si obsah sklenice do hrdla.

„Ty máš celou kolonu?“ užasl Erbaen. „Kde?“

„Jeskyně poblíž. Odvézt ze zrušený laborcky místo prémie za akci Tabulová hora, co nedostat,“ zašklebil se Kozlov jako baba Jaga.

„Mít slušný kšeft,“ pochlubil se. „Negonisté se sem plavit. Pokrytci. Před ženuškami hrát na svatý. Jim ukazovat čisticí na motory. Na moři tajně chlastat zespoda.“

„A ty určitě taky. Zabije tě to,“ vzdychl Erbaen. „To je ti snad jasný, né?“ výmluvně postavil vyprázdněnou sklenici na soustavu Charón, s planetou Narka plnou narkotik a jedů.

„Po chlastu leda kocovina. Život horší otrava. Ještě nikdo nepřežít,“ zavtipkoval Rus a zazubil se: „Chodit mi sem uklidit hezká vdova. Ke-cat sice o negonismu, ale hodná a umět potěšit.“

Stočil oči na lůžko v rohu.

„Zůstanou ti potom i nějaký prachy?“ neodpustil si Erbaen netaktní poznámku. Znal hýřivost svého bývalého spolupracovníka.

„K čemu mi. Já mít dost a ona čtyři děti.“

„Seženu ti džob. Senátor Oclan Malos má militantní choutky. Mohl bys špehovat pro něj. Pracoval bys zas ve svém oboru. Zařídím ti to.“

„Líbit se. Ale já znát tebe. Ty super *chuj*. Vždy chtít něco za něco,“ pohodil Rus hlavou.

„Jde mi o tajuplnou Tyatiru,“ přiznal Erbaen.

„Tajuplná? Leda pro místní burany. Ale KosmoFlotila přece znát dost. Poslat tam už tři expedice. První čtyřicet roků Země *tamu nazad*.“

„Výpravy objevily opravdu moc ‚důležitých‘ věcí,“ přitakal ironicky Erbaen. „Zaprvé udělaly soupis lidí, kteří uvízli v Tyatiře. Zadruhé vyzkoumaly, jaké nemoci se tam vyléčí. Naši felčáři mohou na druhou stranu posílat beznadějně případy. Třetím jejich přínosem bylo zmapování obydleného území. Hory a vodní toky dostaly svá jména. To je vše, co zjistila slavná KosmoFlotila.“

„Jméno Tyatira prý znamenat parfém. Ten ale páchnout otrokářstvím, co tam zavést první expedice KosmoFlotily,“ doplnil Rus jedovatě a naplnil prázdné sklenice. „A pak ještě smradem občanský války. Ta se tam táhnout už skoro dvacet let. Od pokusu třetí výpravy o demokratickou revoluci.“

„Ale tohle se už netýká jejich záhad, ale pouze života v ní. To je pře-

ce jasný, ne?“ namítl Fin.

„Vlastní výzkum Tyatiry přinesl kolekci krajně neužitečných informací,“ pokýval důležitě hlavou. „Jejich zjištění trvalo KosmoFlotile půl pozemského století a přišlo ji téměř na bilion euro.“

„Tak moc?“ podivil se Rus. „Na má odměna šetřit.“

„Povídal to aspoň šéf mírové lobby ve svém projevu,“ ušklíbl se Erbaen, „když zdůvodňoval zastavení investic do výzkumu Tyatiry, v níž se prý ztroskotal nejen čas, ale výsledky. Vyčísлил, že se nic nezjistilo, ačkoli se do experimentů investovalo celkem devět set padesát miliard dvě stě milionů čtyři sta dva tisíce osm set sedm euro. A padesát centů.“

„Ty cente, ty mít hlavu na blbosti,“ procedil Rus mezi zuby a dal si další sklenici. „Od Tyatira pryč. Její hlavní malér vědět málokdo. A nikdo se odtud nevrátit živý, aby ho povědět. My vždy objevit jen mrtvoly kurýrů. U těch zprávy od expedic.“

„Jedna ženská ještě žila. Před třinácti lety.“

„Kočky mít prej devět životů. Baby jakbysmet. A k těm nosit i devět různých tváří.“

„Jo, měla tuhý kořínek a dost divný nápady,“ přitakal Erbaen. „Přinesla předposlední zprávu od našich expedic. Dovlekla se s ní až k domu, kde bydlela její rodina. Svolala svých pět dětí, které tu zanechala, a když se seběhly, řekla jim, že je má moc ráda, a umřela.“

„Ty vidět, že od Tyatira pryč...“

„Dnes by se snad už...“ začal Erbaen, ale nepověděl. Cítil zavibrovaní svého insérvu.

Přečetl si přijatou zprávu a radostí poskočil na židli: „Skvělé. Janotovi nezklamali.“ Promnul si spokojeně ruce.

„Oni ještě v branži?“

„Dělají teď pro senátora Malose. Hlásili mi, že vyřadili Honzborgův insérvr. Vezou chlapce na moc ošklivou chvílku.“

„Ty furt stejný intrikán!“ rozchechtal se Rus.

„Bud' rád,“ prohodil Erbaen s potměšilým úsměvem. „Moje pikle se ti postaraly o džob. To je jasný, né? Původně ho měl dostat jeden kaprál.“

Ale cosi snědl a úpí se zánětem břicha. Jeho náhradník zas nešťastně uklouzl ve sprše a zlomil si ruku.“

„Ty maxi *suká!* Co chystat?“ šklebil se Kozlov. „Zabít Honzborga? Ten zásluha na náš vyhazov.“

„Jeho smrtí nic nezískám. A netuším ani jeho přesný podíl. Trvale ho odposlouchám. Nikdy se nepodřekl. Ani v ložnici.“

„Ty sám kdysi navíc vložit teroristku Oriou do svého plánu na polapení vláken hyperčasu na Trečce. V jeskyni pod Tabulovou horou, ty špatnej proroku,“ zubil se Rus. „Tvá malá změna vyvolat efekt motýlích křídel.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ posmutněl Erbaen. „Kdybych se ne snažil odvést pozornost pomocí šaškárny s Oriou, Honzborg by se nedostal na Trečku a plán by asi vyšel,“ odmlčel se.

„Když je rohatej už tady,“ dodal po chvíli, „využiji ho...“

Vtom opět zabzučel jeho insérvr.

„Mrkneme se napřed na přímý přenos z Orbu. Vysílá naše skvělá dvojka Janotových,“ potměšile se usmál. „Pak probereme detaily.“

Z batohu vytáhl malý projektor, připojil ho ke svému insérvru a zaostřil obraz na hrbolatou stěnu jeskyně.

„Já vždy říkat, že ty nejproradnější *chuj* v celý kosmos,“ rozesmál se Rus, když uviděl první záběry.

„Měl jsem špičkové učitele. To je jasný koho, né?“ zazubil se Erbaen a nalil si vodku.

„*Tost* za naše bývalý šéfy,“ pronesl Rus přípitek.

NAHÝ PÁD

Doletěli k Orbu a Honzborg navigoval řidiče k přízemnímu domku na periferii, který si Maureen koupila kvůli hezkým fontánám v okolí, příjemně ochlazujícím vzduch.

Sotva přistáli, popadl batůžek, naložil Hvězdoše na rameno a utíkal ke vchodu. Stmívalo se. Viděl světlo v ložnici, dobré znamení, že najde svou lásku doma. Vklouzl do předsíně, nechal geštěra seskočit a odcupit za Novou, jeho družkou chovanou Maureen.

Nerozsvítil v chodbě, využil světla svých růžků. Tiše odsunul poslední dveře dělicí ho od jeho dívky. Překvapí ji polibkem!

Zkameněl. Nedokázal se ani pohnout. Šokovaný zíral do místnosti. Na nočním stolku se ve světle lampičky třpytila láhev drahého vína, kterou před týdnem koupil na omluvu svých věčných pozdních příchoďů. Francouzská deka se válela na koberci, spolu s divoce rozházenými kousky oblečení. Krásná Maureen ležela na manželské posteli, zcela nahá. Přikrytá jen zpceným mužským tělem.

Zatočila se mu hlava. Nechtěl vůbec uvěřit tomu, co vidí. Toužil brečet a vzteky řvát, ale nedokázal se vůbec pohnout. Cítil se okraden. Selhal jako muž, dovednější samec mu přebral dívku. Nevěděl, co udělat. Bouřilo se v něm tolik protichůdných pocitů, že si neuměl vybrat.

Zabítet jako don José svou Carmen? Ne, pořád ji miloval, i teď, když ležela v náručí jiného. Rozpálila v něm příliš silné plameny, které nedokázaly zhasnout v jediném okamžiku.

Zmlátit vetřelce? Snad, ale neztratí tím Maureen nadobro? Nejmodřejší by bylo vypařit se. Jak ale prchne sám před sebou? Scéna se mu hluboce zařezávala do duše a drtila jeho veškeré sebevědomí bolestí nečekané zrady.

Už si ho všimli. Zpcená těla se odtrhla od sebe. Nespatřil na nich náznak provinění nebo studu, spíš hněv, že je vyrušil v nejlepším.

„Neubližuj mu!“ vyhrkla jeho láska, starající se teď jen o bolest milence. „Vysvětlím ti to!“

Nebylo třeba. Už věděl, s kým ho zradila, a trpěl ještě víc. Vrátila se k fotografovi Danu Ravenovi, hezounovi, s nímž chodila, než poznala Honzborga.

Její milenec zaječel a hodil po narušiteli své pohody první předmět, který mu přišel pod ruku. Otevřenou láhev vína. Rotovala ve vzduchu a odletovaly z ní rudé krůpěje, dopadající na příkrývku, třísnicí kousky oděvu rubínovými stopami a kreslící krvavý šíp na bílém koberci.

Zhrzený Honzborg viděl, jak se k němu blíží, ale neuhnul. Cosi uvnitř něho si přálo dostat ránu, pořádnou facku. Chtěl ztrestat sám sebe jako středověcí flagelanti, aby se bohové smilovali a obdařili ho svou přízní.

Nefungovalo to tehdy, ani teď. Čas se nezastavil. Zlý sen se nerozplynul. Morová rána dále kosila živé vzpomínky.

Láhev nerušeně doletěla k cíli. Zasadila kraj čela, poznamenala obočí krvavou tržnou ránou a vykouzlila hvězdy. Celá souhvězdí mu tančila před očima jako toho dne, kdy se s Maureen poprvé milovali.

Krev stékající po tváři ho probrala z letargie. Nejspíš by nechal Ravena odejít, možná s několika fackami, slovními nebo fyzickými. Teď už nemohl. Znal toho chlubitivého krasavce. Určitě by po celé Trečce vykládal, jak rohatému napřed ukradl holku a pak mu ještě pořádně rozbil hubu.

I zbabělý hezoun si uvědomil nebezpečí hrozící jeho donchuanovské vizáži. Rychle využil ochromení protivníka, otevřel okno a nahý vyskočil přímo do pásu okrasných fontán. Prchal mělkou vodou a bolestně ječel o pomoc, i když mu nikdo ještě nic nedělal.

Maureen také něco křičela, ale rozružený Honzborg ji neslyšel. Dvěma dlouhými kroky přelétl přes ložnici a skrčený proskočil otevřeným oknem přímo do bazénků kolem fontán. Rychle dohnal bosé nohy a podrazil je. Kvičící nahý zadek se rozplácl ve vodě.

„Křiváku!“ Jedna facka, druhá, třetí. Naháč se schoulí do klubíčka a kryje si svou hezkou tvář. Malý ubrečený kluk, čvachtající se v nádržce fontány a střídající žadonění o slitování se zoufalým nářkem a voláním

o pomoc.

Dočkal se jí. Soumrakem zaduněl dusot čtvera kroků. Svůdce si přivedl své ochránce — tlupu vyhlášeného rvače Jaga Orrora, nyní osobního strážce senátorky Jehudové. Takže teta Maureen o tom věděla! Poznání rozčílilo Honzborga ještě víc.

Otočil se k novým protivníkům, s nimiž se nemohl silou měřit. Asi by měl prchnout, ale nechtělo se mu vyklidit poraženecky bojiště. V nitru dál toužil po trestu za svou bolest duše. Potřeboval dostat ze sebe zlobu i hořkost.

Hodně nerovný souboj. Útok ze čtyř stran najednou. Pár ran odrazil, dost jich vrátil, ale většina našla svůj cíl. Upadl do vody.

„Zvedněte ho!“ nařídil Jago Orror svým pochopům. Dva z nich se chopili Honzborga a zkroutili mu ruce za zády. Rvačka se změnila v surové bití. Mláčený nevolal o pomoc, kroutil se, snažil se kopnout, ale marně. Vycvičení ochránci politiků si uměli poradit. Bolestivé rány následovaly jedna za druhou. Každá pečlivě vyměřená.

Bezohledná nakládačka nebolela Honzborga tak hrozně jako chování Maureen. Vyběhla z domu bosá, jen v růžovém županu a zajímala se jenom o Ravena. Vytáhla ho z vody.

„Nechte toho!“ křičela sice na rvače, ale mateřsky přitom hladila usazenou tvář svého milence.

Jago ji neposlouchal. Pokračoval v bití, i když bezmocnému zajatci už tekla krev z nosu a prasklého rtu. Užival si každý moment. S rozmyslem zasazoval ostré úderý jen do žeber a břicha, aby mu fackovací panák dlouho vydržel.

V dále zazněl dupot těžkých bot. Dva mladíci přibíhali k místu rvačky. Skákali přes nízké ploty kolem pásu ozdobných fontán. Možná zvědavci lační cizí krve.

„To je naše věc. Zmizte!“ vykřikl Jago varovně a napřáhl se k novému úderu. Nezasadil ho. Do paže ho udeřil vržený kámen.

Rvác se ihned otočil k vetřelcům, ale tentokrát si na pravačku navlékl boxer a druhou rukou vytáhl dlouhý nůž.

Jeho nohsledi nechali padnout fackovacího panáka a vyndali si také výbavu. Řetězy, kovové nunčaky a teleskopické obušky zvané spirely.

Honzborg neviděl bitku. Ležel ve vodě, kterou barvil krví prozařovanou světlem svých růžků. Slyšel pouhé výkřiky. Nejdříve zaječel Jago. Bronzový atlet, vypadající jako orientální pohádkový princ, se hravě vyhnul jeho noži i boxeru. Podrazil surovci nohy a ranou pěstí ho srazil na kolena coby svého poddaného.

Vzápětí padli i dva nohsledi, smetení naráz kopanci do brady. Uštědřil jim je štíhlý sportovec, který provedl úžasnou roznožku ve vysokém výskoku.

Čtvrtý rváč se snažil získat převahu svými nunčaky. Mával kolem sebe a kryl se za rozmazanou stěnou poletujícího železa.

„Máš to samou díru,“ neocnil atlet jeho exhibici.

„Trénuju už vod sedmi let!“ sykl rváč sebejistě.

„Ale pořád blbě,“ konstatoval jeho soupeř, což hned dokázal. Nízkým, rychlým výpadem proklouzl pod jeho nunčaky, kopl jejich majitele zespodu do rukou a obratně usměrnil letící železa tak, aby se postarala o jeho zuby.

Dvojice vítězů uštědřila ještě pár ran, kterými znehybnila poražené. Boj skončil.

„Ty mrcho, jaks mu tohle mohla udělat!“ volal jakýsi dívčí hlas se silným francouzským přízvukem. K bojujícím se teď blížil cvakot dámských střevíců. Někdo lezl přes plůtek. Ozval se zvuk roztržených šatů, pak tiché zaklení.

„Honzborgu!“ zaznělo vzápětí zoufale s bolestí v hlase. Jemné ruce ho podpíraly, pomáhaly mu vylézt z vody a lehnout si na ohrazení kolem fontán.

„Francesko, kde se tu...“ vypravil ze sebe oslovený ústy plnými krve. Se slzami v očích si sedla na kraj nádržky a položila si jeho hlavu na klín. Vůbec se nestarala, že si zmáčí své drahé večerní šaty a boty. Lemem rukávu mu utírala krev na obličej.

„Jackit Yson a Abbu Bubbu... Jak jste mě našli?“ poznal své za-

chránce.

Seznámil se s nimi už dávno, když letěl ze Země na Trečku. Prožil s nimi i část událostí kolem teroristického útoku u Tabulové hory.

„Vypadáš jinak, Bububu... Pohádkověji...“ podivil se novému bronzovému vzhledu bývalého černocho.

„Ty teď taky, rohatej kámo. Jen z o hodně pekelnější historcky,“ vzdychl Abbu.

„Jo, vzpomněli si tam na mě a kopli mi sem jeden den blbec,“ vykašlal Honzborg krev z úst.

„Ani netušíš, čerte, že ses trefil přímo do kotle,“ přitakal Abbu a také si odplivl. Pohlédl na domy v okolní ulici, plné zvědavých tváří, skrytých za záclonami, a zlostně zařval do tmy: „Ty expertní kurvo!“

Neupřesnil, koho tím míní. Francesca si jeho vztek vyložila po svém a rovněž si odplivla, ale směrem za Maureen, která si starostlivě odváděla svého nahého milence do bezpečí domu.

STUDENOKREVNÝ SPÁNEK

Odvezli Honzborga do hotelu, který KosmoFlotila postavila pro své lidi ve středu Orbu. Navrhla ho ve tvaru špičky kosmické lodi, pořádně otlučené meteority. Dobře odolával zdejšími hurikánům a hlavně nedráždil osadníky. Kvůli tomu i recepce vypadala tuctově.

Pouze části nepřístupné veřejnosti chlubitě ukazovaly nesmírné bohatství nenáviděné majitelky budovy. Architekti mistrovsky smísili supermoderní techniku s uměleckými díly v podobě replik starožitného dřevěného nábytku, aby si hosté i v těch nejlevnějších pokojích připadali jako v sultánových komnatách.

Honzborg teď tvrdě spal na vyřezávané rokokové posteli, v menším šestipokojovém apartmá, v němž byli ubytovaní Abbu Bubbu a Jackit Yson. Vůbec nechtěl usnout. Hlavu mu trápilo mnoho ošklivých myšlenek a tělo protivná bolest. Jenže přivolaný vojenský lékař usoudil jinak. Nešetřil hojivými specialitami, ale ani sedativy. Píchnul je pacientovi a zahnal ho na lůžko.

„Žádná vážná zranění, zmlátili ho profesionálně. Potřebuje jenom klid,“ řekl suše, když se loučil.

„Vrátíme se pro jeho věci,“ rozhodli elitáci. „Tady je v bezpečí. Kolem bydlí kluci z naší čtyř. Ochotně naklepají všechny drzé vetřelce na karbanátky.“

~~~

A tak Francesca osaměla s vlastními vzpomínkami. Setkala se Honzborgem ještě dříve, než začal chodit s Maureen. Dodnes si pamatovala každý moment jejich několikahodinového souznění a jeho planoucí oči plné opojení, podobné těm jejím.

A přesto se ono krásné odpoledne ani nepolíbili. Ne jeho vinou. Rodiče Francesky nedovolili. Celé příbuzenstvo kazilo začínající vztah svou vlezlou přítomností a staralo se, aby mladí nezůstali nikdy dlouho sami. A uspělo. Chápala jejich obavy. Tehdy měla jen šestnáct. Odpustila jim, ale litovala toho.

Často si pohrávala s hříšnou myšlenkou, co všechno udělá, až Honzborg bude jednou volný. Maureen se mu odcizila. Dovedně využila svou fotogenickou tvář a slávu získanou u Tabulové hory v modelingu. Chodila na luxusní bankety s významnou tetičkou, kterou dříve krutě nesnášela, a polepovala si stěny svými publikovanými snímky. Peníze a obdiv dokážou někdy zdeformovat i silné osobnosti.

Pouze Honzborg nepodleh. Zůstal bláznivým klukem plným fantastických plánů, které mu kradly čas. Jeho láska trávila stále více volna s fotografem Ravenem, znalcem světa modelek, ale dál bydlela s Honzborgem, protože choval Hvězdoše, zvířecího druha její gešterice Novy.

Franceska se nuceně smířila s tím, že vysněného prince jí vyfoukla jiná a ona si musí zařídit život bez něho. Uspěla v konkurzu na hostesku KosmoFlotily. Zpřetrhala finanční pouta ke své rodině, koupila si byt a sbírala body na volnou letenku. Chodila postupně se třemi kolegy. Nezaujal ji žádný z nich. Příliš sebestřední, dokonce i v intimních chvílích.

„Máme s těmi blbci stejně blbé zkušenosti,“ zasmálo se několik hostesek, když se rozpovídala při jedné divoké dámské jízdě po orbských barech.

Další známost si raději našla mimo pracoviště, v kurzu pilotáže, v němž se zakoukala do bláznivého leteckého instruktora, který nosil růžky podobné Honzborgovým. Žel, brzy se vracel na Zem. Před odletem jí ale udělil řadu soukromých lekcí. Dodala si odvahy a napodruhé sloužila státní zkoušky. Získala pilotní průkaz na všechny civilní poloautomatické stroje, dočkala se zvýšení platu a učila se čelit závisti.

~~~

Dnes se k ní vrátila ztracená minulost a mohla znovu doufat v pokračování kouzelného odpoledne. Náhle nevěděla, jak naložit s opožděným darem. Usnout vedle Honzborga oblečená, nebo ve svůdné noční košili? Jenže neodradí ho nadbíháním?

„Miluješ iluzi, co by se mohlo stát,“ posmutněla při vzpomínce na moment souznění. Nebyla už naivní holkou. Změnila se, ale Honzborg

také. Bude ho ještě zajímat obyčejná hosteska, drobná součástka nepříliš populární mamutí společnosti? A touží po něm i ona sama?

Cvaknutí dveří apartmá přerušilo její úvahy. Elitáci se vrátili se třemi těžkými kufry. Odpoutala pohled od spícího Honzborga.

„Nevěrnice Maureen má z kutlochu milosrdný špitál,“ zubil se Abbu. „Ošetřuje pět vzdychálek.“

„Strachem koktali, když nás viděli,“ dodal Jackit se smíchem. „Ochotně pomáhali při pakování kufrů, abychom co nejrychleji zmizeli.“

„Recepční říkala, že Honzborg tady může zůstat týden za režijní cenu. Pak bude tento luxus potřeba pro větší potentáty,“ oznámil Abbu dobrou zprávu.

„Najdu mu nějaké bydlení,“ nabídla se.

Nedokázala se zatím rozhodnout, zda vezme Honzborga k sobě domů, nebo dá přednost zdrženlivosti. Začátky vztahů bývají hodně křehké. Nechtěla by žít vedle pouhého kamaráda a povídat si s ním o jiné.

„Budu mu závidět,“ řekl zasněně Abbu a pohladil ji mile po ruce. Vypadal jako kouzelný králevic díky své genetické proměně, ale přesto polekaně ucukla. Měla hlavu přeplněnou smutkem a otázkami.

„Jsem příliš sama v sobě, Bububu,“ špitla omluvně.

„Necháme tě tady samotnou a půjdeme na malou procházku,“ přikývl bronzový princ chápavě. Taktně vynechal zamýšlený cíl jejich noční toulky. Uhádla ho. Byli vojáci a žili jen v době vycházek.

Po jejich odchodu se zas vrátily dotěrné otázky — na které posteli a v jakém oblečení má dnes spát, aby svým dívčím snům nezasadila smrtelnou ránu.

„Jsem hodně jiná než ona. Což bude dobře nebo špatně?“ přemítala a dlouze se prohlížela v zrcadle.

Vtom zaslechla nešťastné, tiché kníknutí, připomínku, že v apartmánu se skrývá někdo další, kdo trpí. A víc než Honzborg, a přesto si ho nikdo nevšímá. Hvězdoš ztratil Novu, jedinou družku, kterou kdy měl, protože jejich chovatelé se pohádali.

Klekla si a vypátrala schouleného šedého čtyřnožce pod pohovkou, stočeného do klubíčka, s křemičitým prachem kolem rudých očí.

„Hvězdoši!“ volala na něj chvíli, ale nevyšel. Sáhla pro něj tedy rukou. Nebránil se. Dovolil jí, aby ho vytáhla a přivinula k sobě.

Celý se zimomřivě třásl a párkrát ji škrábl ostrými drápkami do prsou, ale po chvíli se uklidnil. Hlazením konejšila geštěrovu první krutou zkušenost se ztrátou blízké samice a snažila se uhádnout z mdle svítících očí, co se asi děje v jeho zvířecím nitru.

„Půjdeme za pánem?“ navrhl, ale šedý geštěr se odmítavě kroutil. Jeho mozeček, schopný telepatického vnímání lidských pocitů, přetékal vlastní bolestí a nedokázal snášet i chovatelovo utrpení.

„Proč jsi Honzborga nevaroval?“ vyčetla mu.

Hvězdoš znovu nešťastně zakňučel, škrábal do zdi a zvedal přitom ocásek, vzápětí se otáčel k Francesce a bezradně se točil dokolečka.

„Rozumíš kamenům — najdeš průchody do Tyatiry. V tom jsi nejlepší ze všech geštěrů,“ vysvětlila si jeho gesta. „Ale nechápeš vztahy mezi lidmi. Netušil jsi, že schůzky Maureen s jejím milencem jsou tak důležité.“

Uhádla. Zakníkal a přitulil se k ní jako k náhradě své samice. Odněs-la ho do pokojíku pro hosty, na nejvzdálenější místo od Honzborga. Stulila se oblečená na pohovku s Hvězdošem v náručí.

„To jsme teda dopadli,“ posteskla si svému malému spolunocležníkovi. Usínala v hotelu plném mladých kluků, ale objímala leda studenokrevného kamenožrouta s diamantově tvrdými zoubky a drsnou šupinatou kůží.

DOUPĚ MILOVNÍKA ZÁHAD

Honzborg se probрал z chemického spánku, vnuceného léky, s pocity zmrzačené oběti brutálního násilí. Připadal si oloupený o drahocennou část sebe samého a bublaly v něm jedy nezodpovězených otázek, proč se mu stalo něco tak ošklivého, a cizopasnicky rozežíraly jeho nitro.

Rychle otevřel oči v naději, že jeho včerejší zážitky se šťastně rozplynou na tísnivé noční můry, avšak denní světlo je nezahnalo, jen potvrdilo. V zrcadle pověšeném naproti posteli uviděl své napuchlé rty a modřiny na tváři.

Vstal a dovrávoval ke koupelně. Byla obsazená. Zevnitř slyšel šplouchání vody, zvonivý smích Francesky a kníkání Hvězdoše. Jejich bujaré veselí mu drásalo nitro, a tak se poustevnicky stáhl do samoty sprch u zadní ložnice. Pustil studenou vodu naplno a bičoval se ostrým ledovým deštěm, aby vyhnal démony žalu z hlavy.

„Existuje jedině přítomnost,“ opakoval si nahlas návod k řešení průšvihů, který často slýchal od Gustava, svého prvního šéfa. „Minulost se už stala pouhou vzpomínkou. Nenos v sobě mrtvé, páchnou hnilobou.“ Zatínal pěsti. „A budoucnost je zatím jenom našim snem. Bývá často jiná, než čekáš, a tak se nemuč iluzemi!“ vrčel zlostně.

„Odetni myšlenky a buď jen teď a tady!“ poroučel sám sobě a přitom tloukl čelem do dlaždiček, aby si jeho hlava důrazně uvědomila neuzitečnost svěřací kazajky smutku.

„Jsem pořád živý. V super apartmá s Franceskou,“ zhodnotil svoji prozatímní situaci. „A mám dvacet hodin času na to, abych sehnal devět a půl milionu euro na kauci. Tečka!“ zadusil své vzpomínky.

„Zpět do boje, velmistře průšvihů!“ zavelel sám sobě.

Zastavil sprchu, zahalil prokřehlé tělo do županu a vydal se do kuchyňky. V lednici objevil žlutý meloun coby dobré znamení. Rozpůlil ho a lžičkou vydlabával jeho dužinu. Vysával sladkou šťávu, válel ji po jazyku jako vzácné víno a po drobných doušcích polykal její očistný elixír, odplavující hořkost duše.

Když dojídal poslední kousek, zaslechl cvaknutí vchodových dveří a poté hlasy svých kamarádů. Navštívili Honzborga ve výsadbářských polních uniformách. Doprovázel je postarší civilista, navlečený do plan-davé jeskyňářské kombinézy, avšak na břicho proklatě malé, neboť do jeho nestvůrně nakynutého pupku by se vešla i paterčata.

Všichni tři příchozí nesli velké, těžké batohy na zádech.

„Jsou právě tři hodiny. Přeji tedy dobré místní poledne,“ pozdravil Jackit Yson, když vešel do kuchyňky. „Už jsme se báli, lenochu, že tě budeme pracně tahat z postele.“

„Bláznivá Trečka počítá čas od úsvitu,“ zazubil se svalnatý Abbu Bubbu.

„Je to přehlednější. Lépe se plánuje využití světla,“ hájil Honzborg zdejší zvyky. „Nultá hodina začíná vždy v okamžiku, kdy Trekins vyjde nad obzor.“

„Tady krátký den. Trečka se otočit kolem své osy za třináct a půl pozemské hodiny,“ přitakal pupkáč bodrým tónem a představil se: „Kozlov jméno mé. Mít džob pro Honzborga. Jedna firma chtít něco poslat do Tyatiry. Za to složit kauci za něj.“

„Práci měl dostat někdo jiný, ale ukecali jsme...“ pokračoval Jackit v pohádce.

„DO PRDELE!“ dupl Honzborg vztekle. Ihned se dovtípil, že včerejší drama se nepříhodilo náhodou. „Jacki, nelži mi! Aspoň dnes ne. Radši rovnou řekni, že je to tajné.“

„OK, potřebujeme převést do Tyatiry. A bez otázek,“ odušil Jackit a omluvně sklopil oči.

„Přechody se objevují nahodile a Hvězdoš vám nepomůže,“ přemýšlel Honzborg nahlas. „Geštěři tam neradi berou lidi. Jen několik průchodů se otevírá pravidelně, ale ty zavřela policie, až na jeden. Určitě víte, že je na Vlásence, i to, že se otevře dnes večer.“

Elitáři sklopili oči, čímž naznačili souhlas i to, že jsou pouhými pěšci v cizí hře. KosmoFlotila by je dokázala převést sama, ale z nějakého důvodu si přála zůstat stranou, a tak učinila nabídku, která se nedala

odmítnout. Pokud by Honzborg nepřijal, může očekávat brzkou likvidaci své firmy, v tom nejlepším případě.

„Jdu se obléknout,“ zvolil menší zlo. Natáhl si své stříbřité micleo a nazul si pevné jeskyňářské boty.

Zkusil přivolat Hvězdoše, ale nedočkal se žádné odezvy. Důvod zjistil, až když dorazil k východu z apartmá, spolu s elitáky a Rusem. O dveře se tam ležerně opírala sportovně oblečená Francesca a na jejím rameni se rozvaloval Hvězdoš.

„Docela jste řvali. Nedalo se to neposlouchat. Letím s vámi,“ oznámila jim nekompromisně.

„Nebudete litovat,“ přidala logické argumenty. „Zaprvé jsem žila dlouho na Vlásence, takže mám důvod se tam vydat. Vaše cesta bude naprosto nenápadná. Zadruhé někdo musí pilotovat nazpátek.“

„Umím létat,“ namítl Honzborg, který ji nechtěl zaplést do nezákonného výletu.

„Leda v malérech. Dnes jsi přímo ulítlý mimoň a nepustila bych tě samotného ani na koloběžku,“ zatvářila se neústupně, připravená na asertivní dohadování. Nekonalo se.

„Utajení je fakt důležité,“ vyhověl jí Jackit.

~~~

Za půl hodiny seděla Francesca v pilotním křesle turistické orbity. Předpisově připravovala stroj k letu a přitom se usmívala. Na Vlásence žila její početná rodina, k níž se vždy ráda vracela. Poklábosí zase s příbuznými a podívá se na místa svého dětství. A Honzborg otevíral svůj podnik až zítra večer. Mohli by tam přenocovat.

Elitáci kontrolovali její pilotáž, pak se spokojeně stáhli do kabiny pro cestující. Když oba zmizeli z doslechu, Honzborg pošeptal Francesce: „Přistaň v 5:20 centrálního času před Údolím banditů. Ne o moc dřív, ale určitě ne později.“

„Jsem šíleně zvědavá, jaké doupě ti tam vybudovala moje rodina. Jsi překvapený, že o tom vím?“ prohodila rozpustile a tázavě se na něho podívala.

„Ne. A nejspíš ses mrkla i dovnitř,“ usmál se na ni.

Byla mu vděčná i za tak malý projev něžnosti. Už si málem připadala jako kus inventáře. Oplatila mu milý pohled.

„Máma mi akorát ukázala snímky, ale nevzala mě tam. Bála se o mě,“ přiznala.

„A oprávněně. I dnes zůstaň raději u orbity,“ řekl varovně a odešel za elitáky. Svalil se do pohodlného křesla a mlčky se díval z okénka.

Franceska letěla šikovně oklikou, aby dorazila ve stanoveném čase. Napřed zamířila k jižnímu pobřeží velké souše Kapka, na níž stálo hlavní město Orb. Poté změnila kurz na západní, vedoucí nad shluky malých, neobydlených souší. Ve tři čtvrtě na pět zatočila na sever k malebné Vlásence, obklopené stovkami protáhlých ostrůvků.

„Co mi můžete prozradit?“ nevydržel Honzborg dlouhé tísnivé ticho panující v kabině.

„Nic,“ odmítl Jackit výzvu k hovoru a pokrčil omluvně rameny.

„Vždyť nám dovolit něco,“ připomněl mu Rus. „My nést náhradní díly, tři kusy,“ ukázal na jejich těžké batohy. „Ty opravit cesta zpět. Ta začínat u jezera uprostřed Tyatiry, ale už desítky let nefungovat. My ji dát do pořádku a vrátit se tudy.“

„Nepotěšíte sebevrahy,“ uculil se Honzborg.

Někteří osadníci Trečky utíkali do Tyatiry, když je přestal bavit život. Neporušili tím náboženské příkazy, protože nevěděli s jistotou, zda tam umřou, jenom v to doufali.

„My ale potěšit všechny euthanasie. Moc nemocných lidí tam odejít. V Tyatiře lze vyléčit i to, co jinde smrtelné. Já mít raka v posledním stádiu,“ poklepal si Rus na svůj nakynutý pupek. „Tam prý za týden pryč. Tady moc prachů. A proto já jít.“

„Uvázla tam i spousta permoníků a zvědavců, co pořád zkoumali záhadnou Tyatiru, až je polapila,“ pohlédl Abbu varovně na Honzborga. „A celé naše...“

„Stop, Bububu!“ zarazil ho Jackit. „O tom nesmíme mluvit. Moc nebezpečné téma.“

„Jak dlouho mě podváděla Maureen?“ zeptal se jejich průvodce na něco jiného.

„Proč chceš vědět zrovna tohle, ty masochisto?“ zavrtěl Abbu nechápavě hlavou.

„Víc se naštvu a rychleji na tu potvoru zapomenu!“

„Nasereš se, ale akorát sám na sebe. Slyšeli jsme, že půl roku,“ oznámil mu Jackit zlou zprávu jako nekompromisní, ostrou tečku za debatou.

Na Honzborga znovu zaútočily záblesky paměti objevující se v temnotě jeho nevědomí jako výbuchy granátů na nočním bitevním poli. Vzpomněl si na rostoucí pasivitu Maureen při jejich důvěrných chvílích, na příliš vtíravé pohledy fotografa Ravena, na slovní narážky společných známých a na mnohé další věci, kterým dříve dával jiný význam. Nyní se všechno spojilo v celistvý obraz zářící jako hranice upalující sebevědomí slepého mučedníka nevěry.

Plameny zrady hořely dlouho a zeslábly až ke konci cesty, když je přestala přiživovat nucená nečinnost.

Devatenáct minut po páté přistála Franceska na mořské pláži před Údolím banditů, které získalo své jméno po zneškodnění obtížného tria lotrů. Vypadalo jako protáhlá obří skluzavka, zvolna stoupající do nízkých kopců, které lemovaly pobřeží Vlášanky.

„Dokonalá jako vždy,“ pochválil Honzborg jejich krásnou pilotku. „Počkáš tady?“

„Jsem moc načekaná. Jdu s tebou,“ odmítla Franceska neústupně.

„Zvědavá,“ usmál se Rus chápavě jako tolerantní táta a se vzdychnutím si hodil na záda svůj velký batoh. Totéž učinili i oba elitáci, jen bez fňukání.

Vtom Honzborg uslyšel bzučení svého insérvu. Přijal hovor, aniž se podíval, kdo volá. Želel své zbrklosti, sotva zaslechl hlas Maureen.

„Čau, vztekloune,“ začala jeho bejvalka napomenutím. „Už je lépe? Budu na tebe hodná. Nechci ihned vrátit peníze, které sis ode mě půjčil na podnikání. Jde mi jen o Novu,“ studeným tónem recitovala svou při-

pravenou řeč. „*Mám nápad. Zůstaneme spolu kvůli našim geštěrům, ale budeme si navzájem tolerovat milence.*“

Nedokázal vůbec promluvit. Myslel si, že jde o vtip, který jeho citlivá bývalá láska vzápětí obrátí v žert. Nejobdivovanější dívka planety, kterou důvěrně znal tři roky a s níž prožil tolik nádherných chvil, mu přece nenavrhne takovou schizofrenii!

„*Hvězdoše by to moc potěšilo a mezi námi by bylo vše jako dosud,*“ pokračovala vtíravě v chladné obchodní nabídce. „*Hodně párů žije podobně. A velmi šťastně...*“

„Tvůj nápad je akorát na zblití a zabití!“ skočil jí do řeči. Zlostně dupnul a přerušil spojení. Opět ho zdrtila lavina vzpomínek. Potřeboval si znovu pročistit hlavu.

„Máme zpoždění. Musíme poklusem,“ křikl a vyrazil vzhůru do údolí. Ostře sprintoval do mírného kopce, následovaný svalnatým Abbu a sportovním Jackitem. V závěsu za nimi supěl břichatý Rus. Jako poslední lapala po dechu Francesca, už odvyklá vedru čtyřiceti pěti stupňů ve stínu, běžné denní teplotě na Vlásence.

Honzborg nenesl náklad, a tak si brzy získal náskok přes sto metrů. Srdce se mu divoce rozbušilo a utlouklo obtížné myšlenky. Otočil se tedy a vracel se zas dolů.

„Zabloudil jsem,“ zalhal, když míjel své zpocené společníky.

Prolétl kolem nich a doběhl k úzké proláklině černající se na boku údolí, dvě stě kroků od břehu moře. Zamáváním pobídl zbytek výpravy, nahmatal skrytá dvířka a otevřel je čipem.

„Francesko, prosím tě, jdi jako poslední a zavři za námi,“ zakřičel a vsoukal se do půl metru vysokého otvoru podobného výtoku kanalizace.

Po čtyřech prolezl do malé uzavřené jeskyně se dnem posetým balvany, z nichž trčel kroucený omni-entropický kříž, který označoval místo smrti vůdce banditů a dokresloval tísnivý dojem podzemní hrobky. Její majitel rozsvítil.

Záře lamp ukázala mohutný zával po levé straně, blokující původní přístup sem, a také poličky s výbavou, palivové články a dva vysoce

odolné důlní počítače. Přistoupil k nim a zadal potřebná hesla.

„Hlásím, že pět lidí a geštěr vniklo už do doupěte milovníka záhad,“ oznámila po minutě Franceska udýchaným hlasem.

„Dveře zavřené. My zatím na svobodě,“ zažertovala.

Znaleckým okem ocenila skvělou práci, kterou odvedli její příbuzní, vděční za záchranu svých životů u Tabulové hory. Nenápadně vylámali tajnou chodbu a mistrně zablokovali původní přístupovou cestu obřím zátarasem, který působil zcela věrohodným dojmem přirozeného závalu a oklamal i policejní jeskynní inženýry.

„Pokud nás poldové neuvidí vycházet z Tyatiry, můžeme jim nalhat, že jsme se dívali jen na otevírání,“ poznamenal majitel úkrytu trochu nervózně, pořád mírně rozladěný návrhem Maureen. „Vezměte si dýchací masky, přechod není větraný.“

Z poličky vyndal modravé kukly s obrovskými očnicemi. Franceska přijala, ale Rus i elitiáci odmítli a vytáhli vlastní výbavu z batohů.

„Lano máte taky?“ otázal se jich Honzborg. Když zavrtěli hlavami, podal jim vak s lezeckou výbavou. Nakonec vyjmul mechanický chronometr z kovové krabičky a seřídil ho podle počítače.

„Pět padesát pět. Přesně,“ řekl nahlas.

Rus ihned překontroloval své obří starodávné hodinky s ocelovým páskem. I oba elitiáci se podívali na své náramkové chronometry a starostlivě ověřili natažení jejich hodinových strojků.

„V Tyatiře bude určitě vzduch,“ prohodil Jackit. „Tvrдили nám to.“

„To jo, ale taky strašný riziko,“ vzdychl Rus. „Nemít raka, nejit tam ani náhodou. Slečno, vy radši zůstat tady,“ pohlédl otcovsky na Francesku.

„Uvidím Tyatiru poprvé v životě,“ nehodlala se nechat připravit o nezákonný výlet. „Budou tam i vlákna hyperčasu?“ zeptala se na tajemné tvory neviditelné lidskému zraku.

„Nejspíš ne,“ zklamal ji Honzborg. „Bývají dále, než dnes můžeme.“ Pohlédl na křivky na displejích počítačů.

„Je teď skoro minimum,“ zabručel. „Dvě krátká otevření vzdálená od

sebe dvacet pět a půl minuty. Pak deset a půl dne nic.“

„Filtry vydržet jak dlouho?“ zajímal se Rus.

„Víc než třeba. Ale lepší je vzít náhradní patrony. Málem bych je tu nechal, já blbec,“ zaklel Honzborg a vytáhl malou mošnu z dolní policičky. V duchu se přitom ostře napomenul: *Soustřed' se na živou současnost, rohatej, a ne na mrtvou minulost!*

„Nezapomeň se taky odrohovat, roztržitý čertíku,“ připomněla mu Franceska a vypočila své růžky, aby se nepoškodily v Tyatiře, nepřející lidské elektronice.

„Nemusím, tyhle jen svítí a fungují všude,“ odtušil a podíval se starostlivě po svých elitních kamarádech: „Co vaše vojenské implantáty?“

„Taky nám je zredukovali. Moc jsme toho stejně neměli,“ odvětil Jackit. „Až po dnešní akci nás povýší mezi pravý eliťáky. Zatím jsme sbírali jen maléry. Bodovali jsme akorát u kočiček. Bububu zaplnil už páté videoalbum svými úspěchy.“

„V posledním kole jsem o celé tři desítky lepší než on,“ pochlubil se hrdě Abbu. „Po návratu začneme novou etapu naší soutěže od nuly.“

„Bez rizika zamilování se do cynické potvory,“ řekl bolestně Honzborg a pohlédl na chronometr. „Za dvacet sedm vteřin se otevře průchod. Pak rychle běžte.“

Zavedl skupinu k boční stěně. Pokynul k nasazení dýchacích masek. Franceska si přetáhla protivnou kuklu přes hlavu, vyzkoušela její těsnost a pro jistotu prověřila i činnost filtrů. Spokojená s jejich kvalitou se skrz vyboulené zorníky dívala na skálu.

Vtom Hvězdoš, sedící na jejím rameni, slabě syknul, aby ji upozornil, že začíná otevírání průchodu do Tyatiry. Vypadalo to jako rychlé prolnutí dvou záběrů ve filmu, avšak zde probíhalo na úrovni prostoru.

Část pevné skály začala průhlednět, jako kdyby byla silnými dveřmi z kouřového skla, zahrazujícími vchod do původně zcela temné místnosti, ve které nyní kdosi plynule zvyšuje jas osvětlení, od úplné tmy až k maximu. Skryté ústí tunelu se ukazovalo stále zřetelněji, zatímco kamenná překážka, bránící vstupu do něho, bledla, až nakonec zmizela

docela a pro lidské oči zůstal viditelný už jenom otvor široký čtyři kroky a vysoký dva metry, s hrbolatými okraji, který působil dojmem, že se tady nacházel odjakživa.

„Rychle běžet!“ zavelel Honzborg dunivě přes ozvučnice dýchací masky.

Vzal Francesku za ruku a táhl ji vpřed. Spolu s ostatními lezla po nerovném dně nově otevřené chodby stoupající ostře vzhůru a dusila se přitom v protivné masce.

„Dobrý, můžeme zvolnit,“ pokynul znalec podzemí a překontroloval účastníky ilegální výpravy do zakázaného světa. Spokojeně zjistil, že se všichni dostali dovnitř.

Cesta zpět ale už neexistovala. Šikmá chodba končila dole jednodílnou kamennou stěnou. Otvor, kterým sem vběhli, zmizel. Vrata podivuhodného skalního vězení zaklapla a opět se krátce otevřou za dvacet pět a půl minuty a ti, kteří se jimi nestihnou vrátit zpět na Trečku, zůstanou navěky zajatci Tyatiry.

Během dlouhého intervalu zavření se všichni ztráceli. Nenašla se ani jejich těla.

ZRÁDNÝCH 53 SEKUND

Výletníci do zakázané krajiny vystoupali táhlým tunelem k podzemnímu termálnímu jezírku. Francesca se rozhlížela kolem sebe a hledala pověstné drahokamové záhony, ale viděla jen otlučené skály.

„Dopadení banditů proslavilo jeskyni. Permoníci sem pořádali hromadné nájezdy,“ vysvětloval jí za chůze Honzborg. „Nevypleněná místa jsou až dál. Celý jeskynní komplex, ve kterém teď jsme, je ve skutečnosti jen jednosměrným přechodovým tunelem do pravé Tyatiry.“ Otočil se k elitákům. „Ukážu vám, kudy vede cesta dál.“

Užší puklinou prolezli do sousední velké jeskyně, také dokonale otlučené.

„Tím skalním komínem vylezte nahoru.“ Posvítíl na zadní stěnu. „Jednou jsem to tam chtěl prozkoumat, ale Hvězdoš mě zarazil. Prý bych přešel nenávratně na druhou stranu.“ Pohlédl se na geštěra usazeného na rameni Francesky. „Vid’?“

Jeho mazlíček se však stále zlobil, hněvivým prsknutím dal najevo nehezké mínění o chovateli a ještě víc se přitulil ke své lidské náhradě Novy.

„Geštěří páry svazuje silný telepatický kontakt,“ zamračil se Honzborg. „Když se rozdělí, oba jsou dlouhé měsíce úplně mimo. Zatracená potvora!“

Zlostně kopl do hromádky kamenů.

„Jo, radši si vezměte,“ vylovil z mošničky náhradní filtrační kapsle. „Do prčic, dnes taky nemám svůj den.“ Omylem sebral vak plný použitých náplní, připravených k odnesení na recyklaci.

„Nesu pár kousků v báglu,“ zazubil se Jackit. „Dej se do pořádku, sklerotiku.“

Elitní kamarádi ho poplácali povzbudivě po rameni. Zamumlali něco v tom smyslu, že doufají v brzké společné opití, a přeskákali po kamelech ke komínu. Jackit si sundal batoh, na záda si pověsil lano a vylezl čiperně k otvoru ve výšce jedenácti metrů nad dnem jeskyně. Zahulákal,

že to vypadá skvěle. Do pukliny ve skále zatloukl skobu, připevnil k ní kladku, tou protáhl lano a jeho konce shodil dolů.

Abbu Bubbu a Rus napřed vytahali nahoru tři těžké batohy. Nakonec lodní smyčkou uvázali spodní část provazu k velkému balvanu a pomocí kluzných svěrek vyšplhali po laně za Jackitem.

„My nevědět, co vše se stát. Vždy dobré mít ústupová cesta. On si věci sebrat časem,“ zadržel Rus opatrnicky elitáky, když chtěli odvázat lano a shodit ho dolů spolu s horolezeckou výbavou.

Uznali jeho argument. Zamávali a zmizeli v nitru skály.

„Musíme se vrátit,“ odvedl Honzborg zklamanou Francesku k termálnímu podzemnímu jezírku, u něhož začínala cesta zpět. „Máme ještě šest minut,“ pohlédl na chronometr. „V zimě je to lepší. Můžeš tu zůstat až čtyři a půl hodiny.“

„Pamatuješ si pořád naše odpoledne?“ zeptala se.

„Jo, zkazili nám to tam,“ posmutněl.

„Měli o mě jen starost,“ řekla milým tónem.

„Já vím. Dej mi jen trochu času,“ odušil. Opět bojoval se vzpomínkami na zradu. Jeho tvář se zavlnila hněvem. „Za pár dnů budu v pořádku...“

Franceska neodpověděla. Spatřila jiskřivý drahokam zapadlý do mezery mezi kameny. Zvedla ho. Hvězdoš neprotestoval, spíš zpozorněl. Seskočil z jejího ramene.

Z druhé strany jezírka se ozval slabý šramot. Honzborg rychle vyndal z kapsy své kovové náramky a nasadil si je na zápěstí. Seřídil světlo svých růžků na směrové paprsky a zkoumal tmou.

Zpoza kamenů se vztyčila postava. Rus! Šel přímo k nim. Na zádech nesl pořád svůj těžký batoh, avšak chybělo mu břicho. Podivně splasklo.

Zato v pravé ruce držel půlmetrový pendrek, vyrobený ze šedé varioplastelíny, kterou předtím ukrýval ve falešném pupku. Konec obušku zatížil svými hranatými ocelovými hodinkami, čímž se razance jeho zbraně přiblížila středověkému palcátu, schopnému prorazit i šišák zbrojnoše.